

INTEGRATION I BJERRINGBRO

Indholdsfortegnelse

	Dansk er svært.	3
	Mushfiqs historie	3
	En afghansk familie.....	4
	Indvandrere kan få job hos Børge Jacobsen ...	5
	Flugt fra krigen	6
	Kulturaften.....	6
	En aften i Dansk Røde Kors caféen.....	7
	Hvordan lærer man en indvandrer at kende ..	8
	Min anden familie	9
	Positiv integration - Hvordan?.....	10
	Integration af flygtninge og indvandrere på Grundfos	11

Om bladet

For omkring 5-6 år siden kom den første større gruppe flygtninge til Bjerringbro. Det var en halv snes afghanske familier, som var flygtet fra Taliban-styret, og som nu forsøgte at starte en ny tilværelse i Danmark. Lidt senere fulgte en gruppe flygtninge fra borgerkrigen i Somalia samt en lille gruppe burmesere, der i omkring 15 år har været huset i primitive flygtningelejre ved græsen til Thailand. I alt bor der nu omkring 150 personer med flygtningebaggrund i Bjerringbro Kommune.

Bjerringbro afdelingen af Dansk Røde Kors har i flere år haft forskellige aktiviteter for flygtninge for at hjælpe dem til at etablere et socialt netværk. Samtidigt håber vi, at det giver en bedre forståelse for det danske samfund, dets skikke og traditioner.

Bøgeskovskolen

For at sætte fokus på og skabe forståelse for dette arbejde, har en 10.klasse på Bøgeskovskolen med klasselærer Karin Schou produceret dette blad for Dansk Røde Kors Bjerringbro. Hensigten med bladet er at oplyse om de tiltag, der bliver gjort fra kommunen, erhvervslivet, foreninger og fra privat side for at integrere flygtningene. Vi vil også gerne udbrede kendskabet til vore nye medborgere og lade dem komme til orde, så vi alle sammen får et bedre indblik i deres forhold.

Vore aktiviteter på integrationsområdet dækker en bred vifte med foredrag, etniske madarrangementer, kontaktpersoner, udflugter og en café aften på Borgen 2 gange om måneden.

I 2005 har der været to større projekter: I samarbejde med kommunen blev der i sommerferien arrangeret en cirkusskole og ved kulturnatten i september omdannede flygtningene

lokalet under biblioteket til en velbesøgt etnisk basar. Med hjælp fra blandt andre flere dygtige gymnasieelever er der godt gang i "hjemme hos" lektiehjælpen, som er flot beskrevet i to artikler af Anne Falk Mikkelsen og Michelle Bach. Det har endvidere ført til, at der er etableret en Ungdommens Røde Kors med Michelle som formand. Interesserede kan kontakte hende på tlf.20 21 83 13 eller: michellebach@hotmail.com

Sjove og pudsige oplevelser

Arbejdet fører mange glæder med sig. Der er opstået venskaber, og vi har opdaget, at man kan komme rigtig langt, hvis bare der er en gensidig god vilje. Der har været utallige sjove og pudsige oplevelser – bare det at lære at udtale hinandens navne kan være anledning til megen morskab.

Der er for øjeblikket omkring 25 danske deltagere i integrationsgruppen, og hvis du kunne tænke dig også at være med, så kontakt undertegnede. Opgaverne kan tilpasses dine interesser og tidsmæssige muligheder, så alle kan deltage.

Aktivitetsleder: Frank Prosser
e-mail: fprosser@tiscali.dk
Tlf.: 86681182

Dansk er svært

"Dansk er svært" - men de får det lært i modtagerklassen på Bøgeskovskolen.

Lis Sandberg, som har arbejdet i modtagerklassen på Bøgeskovskolen i 3½ år, udtaler: "Det er vigtigt, når vi får indvandrere til landet, at de lærer dansk og får en god oplevelse af at møde i skole"

Elever fra hele verden

På Bøgeskovskolen i Bjerringbro har man som på mange andre skoler en modtagerklasse, hvor nye elever bliver integreret, så de kan komme videre i det danske skolesystem. Der er mange forskellige nationaliteter i modtagerklasserne, så det kan være lidt vanskeligt at undervise, da næsten alle elever har forskellige grundlag.

"Vi har elever fra Somalia, Afghanistan, Thailand og mange andre lande, i aldersgruppen fra børnehaveklassen til 10.klasse. Nogle kan engelsk, andre kan ikke. Der er nogle, der kan skrive og læse på deres eget sprog, men ikke alle," siger Lis.

Nogle børn kommer kun i modtagerklassen til en slags lektiehjælp, og andre er kun med i almindelige klasser i musik, billedkunst og idræt.

Krav fra kommunen

Når en familie kommer til en kommune som flygtninge, skal de blive boende mindst tre år, derefter må de gerne flytte til en anden kommune. Nogle flytter til en

større kommune, hvor de måske kender nogen, men andre bliver også boende, fordi det er nemmere at få job eller af andre årsager.

"Dansk er meget svært at lære, bl.a. fordi vi udtaler vores vokaler på mange måder, der er 36 forskellige udtalte vokaler i det danske sprog," siger Christa Rasmussen, som også underviser i modtagerklassen, da vi spørger, om dansk er svært.

De nydanske elever er utroligt engagerede, og så har de en stor opbakning hjemmefra.

"Det er selvfølgelig ikke så svært for en tysker, englænder eller hollænder at lære dansk, som det er for en afghaner eller en iraker, da tysk, dansk, engelsk osv. stammer fra samme sprogstamme.

"Vi opfordrer eleverne til også at lære deres eget sprog, fordi det er nemmere at lære et nyt sprog, hvis man kan sammenligne nye ord med noget, man kender," udtaler Christa.

Mushfiqs historie

"Jeg er vild med at spille fodbold" siger Mushfiq.

Han har spillet fodbold i 2 år, og han valgte fodbold bl.a. fordi det ikke var muligt at spille fodbold i Afghanistan. Man kunne ikke engang købe en fodbold i Afghanistan, hvor alle butikkerne var lukkede.

Mushfiq boede i Afghanistan i 14 år og har nu boet i Danmark i 3 år.

"Vi flygtede fra Afghanistan, fordi der var krig i landet, og der var ikke nogle steder hvor man kunne komme i skole eller få arbejde. Vi rejste til Danmark fordi min far allerede havde været her 1 år." Mushfiq har en bror der hedder Shafiq og 2 søstre der hedder Lina og Azada.

Glad for Danmark

Shafiq og Azada går i skole på Egeskovskolen, og Lina er i dagpleje. Mushfiqs far arbejder på Grundfos,

og hans mor går i skole i Viborg for at lære dansk. I sin fritid spiller han fodbold i Bjerringbro, og har også gået til Kickboksning. "Jeg er glad for at bo i Danmark, fordi man kan lave mange ting her, og der er ikke krig og vold".

Nye muligheder

"Jeg er også glad for at bo her, fordi der er teknologi og computere og alt muligt." Mushfiq har vundet en medalje i en fodboldturnering, hvor han var den bedste i forsvaret. Han har også et arbejde for at kunne tjene lidt penge. Han går med aviser. "Det var ikke svært at finde arbejde i Danmark. Det er meget sværere at finde det i Afghanistan, fordi der er krig." Mushfiq tjener ca. 2000 kr. om måneden og sparer dem sammen til et kørekort – noget, der heller ikke var muligt i Afghanistan.

En afghansk familie

En behagelig krydret duft af stærk mad og kogte ris slår mig i møde. Velkomsten er med kys på kinden og te på kanden. Selv om vi er i en almindelig dansk lejlighed midt i en dansk by med rigtigt dansk vintervejr, sprudler her af østens mystik og varme.

Her er bløde tæpper på gulvet, pakistansk program i fjernsynet og lækre nødder og te på bordet. Familien Samadi bor her. De er mor og far med fire søde og gæstfrie børn.

Familien er politiske flygtninge fra det dengang talibanstyrede Afghanistan.

De har nu boet i Danmark siden år 2000, hvor faderen, Sarferaz, kom til Danmark i et asylcenter. En tid han mindes som god.

Opholdstilladelse og job

I 2001 fik han opholdstilladelse og blev sendt til Bjerringbro. Her kom han på sprogskole, og i november 2001 fik han sin familie til Danmark. Sarferaz kom i 2002 i praktik på Grundfos i seks måneder og fik derefter arbejde som opvasker. Dette arbejde var hårdt, både fysisk og psykisk, da der ikke var nogen kolleger eller andre sociale kontakter. Derudover kan det være svært for en tidligere jurastuderende at komme til et nyt land og affinde sig med at være opvasker. Jobbet beholdt han et års tid, indtil det blev for meget, og han følte, at han begyndte at miste det danske sprog, han havde lært. Heldigvis fik han et andet arbejde på Grundfos med mange kolleger

og mulighed for at øve og lære sproget og kulturen.

Det første kendskab til familien fik jeg, da jeg startede som lektiehjælper i Bjerringbros lokale Røde Kors afdeling. Nu er jeg ude som lektiehjælper i to familier. Familien Samadi er den ene. Da jeg først lærte familien at kende, arbejdede Sarferaz på et aftenhold, men han har heldigvis fået et job på dagholdet nu, da man med fire børn også skulle kunne være far for dem. Moderen Maryam startede som rengøringshjælper på Grundfos, men tog en uddannelse, så hun kunne få lov at stå i køkkenet. Jeg husker tydeligt, da lektiehjælpen stod på at skulle forklare, hvad salmonellabakterier var. Hun kunne dog ikke få et fuldtidsjob i køkkenet, så hun er her i 2006 startet på et nyt job på Grundfos.

I dansk skole

De fire børn Fresta, Ilyas, Mahbuba og Abeda går i henholdsvis 0., 2., 4. og 7. klasse. De ved alle, hvor vigtigt det er for dem at tage en uddannelse og gøre noget ud af skolearbejdet. Lektierne bliver altid lavet, og jeg har endda lige for nyligt oplevet, at den ældste pige har spurgt om ekstra materiale i matematik. Hvis man spørger dem, om de ønsker at komme tilbage til Afghanistan, er svaret tvetydigt. Forældrene vil gerne se deres eget land igen, men at bo der kan bliver meget svært for deres danskopvoksede børn. Ikke bare de kulturelle forskelle de skulle lære og

Familien Samadi. Forældrene Sarferaz og Maryam sidder i deres sofa med deres fire børn, Fresta, Ilyas, Mahbuba og Abeda.

forstå og leve under, men også et simpelt problem som skolegang. For alle børnene vil praktisk talt være analfabeter i Afghanistan. Børnene taler derimod nu flydende dansk, mens forældrene stadig kæmper en brav kamp på sprogskolen i Viborg.

Som tiden er gået, er jeg blevet mere og mere knyttet til familien. Det kan ikke være anderledes. Alt i alt er denne familie alt andet, end hvad man normalt hører om i medierne, og gør alt for ikke at blive det. De er stræbsomme, hårdtarbejdende og humoristiske. De har de samme kvaliteter som så

mange danske familier, hvis ikke flere, pga. de ting de har set og oplevet i et så anderledes land end Danmark.

Efter mine erfaringer som lektiehjælper og besøgsven hos familien, mener jeg, at alle udenlandske familier burde være tilknyttet en dansk person eller familie for at hjælpe integrationen i gang. Ikke bare for at hjælpe de familier, der kommer til Danmark, men også for at hjælpe de danske familier til bedre at kunne forstå udlændinge på trods af forskellige livssyn og religion.

Indvandrere kan få job hos Børge Jacobsen

Når det gælder om at få indvandrere i alderen 25 til 55 år i arbejde og få dem integreret, spiller vinduesfabrikken Børge Jacobsen i Hjorthede en stor rolle i Bjerringbro kommune.

Børge Jacobsen integrerer indvandrere i det danske samfund ved hjælp af arbejde. Det første stykke tid indvandrerne er ved Børge Jacobsen, får de opgaver der ikke er så svære. Udover det at arbejde lærer de også dansk. Efterhånden får de så flere og mere vanskelige opgaver.

”Vi har lige i øjeblikket tre indvandrere,” fortæller Poul. ”Vi har haft samarbejde med kommunen de sidste tre år.”

Men det vigtigste budskab vi fik fra besøget er, at man skal respektere de fremmede kulturer og være åben overfor nye mennesker, også selv om de måske ikke taler specielt godt dansk.

FAKTA

I Danmark har vi en lov om ”Aktiv beskæftigelsesindsats”, der gør det muligt at vejlede, uddanne og opkvalificere en medarbejder på en virksomhed til at være mentor (hjælper) for en fremmed, der kommer til virksomheden og gerne vil have arbejde. I Bjerringbro kan man få tildelt penge fra kommunen til at købe en medarbejder fri til at være mentor for indvandrere på virksomheden (frikøbet skal selvfølgelig dokumenteres). Den pågældende kan også købes fri til at gå på et kortere kursus for at blive bedre til at være mentor.

Flugt fra krigen

Somaliske Amoon Ali og hendes børn er endelig blevet genforenet og er i gang med at opbygge en ny tilværelse i Danmark. Inden borgerkrigen eskalerede i slutningen af 80'erne, arbejdede hun i Ministeriet for Kultur og Uddannelse, hvor hun var chef for den afdeling, der skulle gøre det muligt for flere kvinder at tage en uddannelse.

Amoon er selv uddannet på universitetet i hovedstaden Mogadishu og har desuden videreuddannet sig i Pakistan og Sarajevo.

Hun fortæller om de lovløse forhold, der herskede i landet under borgerkrigen, som endnu ikke er afsluttet: En søster blev voldtaget, familiens ejendele og penge blev stjålet, Amoon mistede sit arbejde og måtte gå under jorden. Derfor var hun nødt til at sende sine to børn til Yemen, hvor de i 13 år boede hos en tante.

Hun måtte betale den uhyrlige sum...

I 1999 havde Amoon samlet penge nok til at kunne købe rejsen til Danmark. Hun måtte betale den uhyrlige sum af US\$ 3.400 (ca. 25.000 kr.) for at blive hjulpet ud af Somalia og kom så til Danmark den 17. januar 2000.

Efter at have boet på forskellige asylcentre i 1½ år fik hun bevilliget opholdstilladelse, og endelig den 28. juni 2003 blev hun familiesammenført med sine to børn, Salma på 18 og Siddik på 17.

Familien er tilfredse med at bo her, og de er alle i fuld gang med at opbygge deres nye liv. Efter praktikforløb på bl.a. Grundfos har Amoon fået arbejde hos Børge Jacobsen. Hun går dog stadig med en drøm om at tage 10.klasse dansk eksamen for evt. at kunne få et job på kontor.

Datteren Selma går på V.U.C. i Viborg, afslutter 9.klasse til sommer, og vil gerne være sygeplejerske. Sønnen Siddik har natarbejde på Steens Møbler i Kjellerup, men har et stort ønske om at komme til at arbejde med EDB engang.

Smagfuld oplevelse i Gudenåhuset

Duften af røgelse slog os i møde, da vi kom ind i Gudenåhusets bazar. Her havde indvandrerne arbejdet på højtryk for at vise deres kultur frem. De viste bl.a. nationale dragter i fantastiske farver og smagsprøver på deres nationale retter.

Kulturaftenen var en begivenhedsrig oplevelse for både børn og voksne. Folk fik lov at se de forskellige kulturer, indvandrere i Bjerringbro har. Der er flygtninge fra bl.a. Burma, Afghanistan, Irak og Somalia. Blandt de mere eksotiske oplevelser var der mavedans og trommespil, som tiltrak mange mennesker. Stemningen i kulturhuset var helt

fantastisk, alle var glade og interesserede i boderne. Folk fik sig en snak med de forskellige indvandrere ved boderne, og de fik mere at vide om de forskellige kulturer. Indvandrerne og Røde Kors medhjælperne var meget sociale og var gode til at henvende sig til folk, så man følte sig velkommen.

Vi håber, der kommer flere aftener som denne, da det hjælper danskere med at forstå indvandrernes kultur. Det hjælper desuden indvandrerne med integrationen i vores samfund.

En aften i

caféen

Bibi

Bibi kommer fra Malaysia og har boet i Danmark i 22 år. Hun kom til Danmark, fordi hendes danske mand fik hende herop. Desværre blev hun skilt og bor nu sammen med sine 2 børn her i Bjerringbro.

Hun kommer i caféen for at mødes med andre. I caféen kan man få lektiehjælp, og her kan man snakke og hygge sig sammen. Det er ikke så tit, Bibi møder op, for der er ikke nok tid til det hele.

Sai

"Jeg taler ikke så godt dansk", sagde Sai, da vi mødte ham i Røde Kors caféen i Bjerringbro.

Sai har været i Danmark i knap to år. Dansk er et svært sprog, så det er imponerende, at han allerede kan snakke så godt.

Sai kommer fra Burma. Han kom til Danmark gennem FN i Malaysia. Først var han i en flygtningelejr i Malaysia, hvorefter han blev sendt til Danmark. Det var FN, der bestemte, hvor han skulle hen.

Han kommer i Røde Kors caféen hver gang, den er åben. Han bliver hentet, så han har en mulighed for at komme i caféen.

Sai er glad for at komme i caféen, for her taler han med andre, som har det på samme måde. Han kan godt lide de forskellige aktiviteter i caféen.

Ngu

Ngu War Myint kommer fra Burma og kom til Danmark, fordi hendes far havde politiske meninger, som førte til, at de måtte rejse fra landet, hvor de blev forfulgt af de politiske modstandere. Faderen og størstedelen af Ngus familie bor i Texas, men Ngu bor i Danmark og har boet her i 3½ år.

Hun taler rigtig godt dansk, hvilket gør hverdagen meget lettere for hende. FN i Thailand gav hende valget mellem de nordiske lande. Hun valgte Danmark, fordi hun mente, Danmark havde de bedste levevilkår. Hendes børn er henholdsvis 6 og 10 år.

Ngu kommer af og til i Røde Kors caféen for at mødes med vennerne. Hun kommer, når der sker noget stort i caféen som f.eks. kulturaften.

Lige nu går hun på V.U.C. i Viborg. Ngu synes, dansk er svært, og at det er svært at forstå den danske kultur, fordi den er så anderledes.

Hvordan lærer man en indvandrer at kende?

I Bjerringbro kan man f.eks. melde sig som frivillig hjælper i Røde Kors caféen. Det har Astrid Holmriis og Margit Pilheden gjort. Hveranden onsdag bruger de sammen med i alt 12 frivillige deres fritid på at hjælpe de indvandrere, der kommer i caféen.

Projekterne er mange og spænder lige fra syning til cykelværksted og cyklekurser. F.eks lærer mange kvinder at cykle, noget ganske naturligt for en dansker, men indvandrerkvinderne har ikke lært det i deres hjemland og er glade for at kunne lære det i Danmark.

Astrid og Margit kan man finde i caféens syværksted, hvor der er stor interesse for at lære at betjene en elektrisk symaskine. De fleste kvinder har boet i flygtningelejre og har ikke haft mulighed for at bruge en symaskine. Nogle af kvinderne fra Somalia har aldrig prøvet en elektrisk symaskine, før de kom til Danmark. Hvis de skulle sy, foregik det enten på en hånddrevet symaskine eller i hånden. I nogle lande er det mændene, der er skræddere, kvinderne broderer og syr perlearbejder.

Et godt samlingssted

Caféen er samlingssted for mange familier, og der kommer ca. 35-40 børn og voksne. De forskellige etniske grupper har det godt med hinanden, hygger sig sammen og hjælper med at passe hinandens børn. En anden væsentlig ting er, at man kan få informationer om det danske samfund og hjælp til problemer, når man kommer i caféen. Således husker Margit en ung mor med sin lille baby. Hun havde brug for nogle gode råd, da hun

hverken havde sin mor eller bedstemor med til Danmark, og der var ingen, hun kunne ringe til, hvis hun havde problemer.

En vigtig pointe for Margit er også, at de unge lærer danskerne at kende, så de kommer til at tænke på, at det også er deres by, når de møder os i byen, at de skal passe på byen og ikke gå rundt og lave ballade.

Dansk Røde Kors caféen i Bjerringbro

Min anden familie

Da jeg træder ind i stuen, skal jeg lige vænne mig til lyset fra lysstofrøret, som hænger i loftet. Langs væggene er der en lang blød sofagrube med et stykke farvet, nervøst velour over.

Væggene er umiddelbart tomme, men på ingen måde virker de kliniske. For enden af rummet er der en stor reol, hvor der på hylderne, står nogle guld nipsting og nogle få billeder i rammer. Fjernsynet kører på fulde drøn. Der hænger nogle farvestrålende vævede billedtæpper, hvorpå der med guldtåde er vævet nogle tegn, som mest af alt ligner nogle kinesiske skrifttegn.

Stuen her virker umiddelbar fremmed for mig, men da jeg er kommet her tit, kender jeg denne stue så godt, at jeg straks griber Shamamouds hånd og imødekommer hans store smil. Nej, dette er ikke en typisk stue hos Hr. og Fru Danmark,

men derimod stuen i min afghanske lektiehjælpsfamilie.

Terper lektier over en kop the

Gennem et halvt år har jeg haft min ugentlige gang hos denne familie og siddet og drukket utallige kopper the i den bløde sofagrube, mens jeg har terpet alt fra danske uregelmæssige verber, til gange- og divisions stykker.

Hele familien er ikke hjemme. Noorzia den ældste pige på 18 år, kommer snart hjem fra ungdomsskole i Viborg, de to yngre piger, Shazia og Hamida, sidder på en madras og ser fjernsyn, Omid kommer også snart hjem fra skole, han går i 9. Klasse.

Drengene Hamed og Fawad kan jeg ikke se, men de kommer nok snart dumpende ind.

Familiens overhoved, faderen Shamamoud, smiler og byder mig velkommen med en varme,

Familien Aqaie. Forældrene Shamamoud og Meena sidder på det nervøse velour med deres syv børn, Noorzia, Omid, Shazia, Fawad, Hamed, Hamida og Malena.

som var han min egen bedstefar. Hans kone, Meena, sidder på gulvet med deres næsten nyfødte datter Marlena.

Som lektiehjælper har man en familie, man besøger en gang om ugen og hjælper med de lektier, de har brug for hjælp til. Det er ganske lærerigt for en sproglig student som mig, når jeg skal forklare en af drengene om Ohm's lov. Nogle gange er jeg blevet udsat for at skulle oversætte nogle bankpapirer, som selv en dansker ville have svært ved at forstå, og andre gange skulle jeg oversætte et ord, der blev sagt i nyhederne, som de ikke kender til.

Det vigtigste ved at være lektiehjælper er at fortælle om at være dansk, hvilket vi tit kommer ind på, når lektierne bliver lige en tand for kedelige.

En anden kultur i Danmark

Hamida, lillesøsteren på 8 år, spurgte mig forleden dag, om alle danskere troede på julemanden, og Noorzia spurgte, hvordan danske piger lægger make-up, og hvordan vi

finder vores kærester. Det er den bedste og vigtigste form for integration, man overhovedet kan få – at komme i dialog med indvandrere og lære dem at kende og lære dem om Danmark.

Man møder mennesker fra en helt anden kultur, som der i dag er så mange fordomme overfor, som man måske selv har været kritisk overfor. Og en ting skal man vide om min familie – de er altid glade for at snakke om deres hjemland og er ikke blege for at diskutere og svare på de spørgsmål, man end måtte have. Derudover har jeg smagt mad, som jeg aldrig troede, jeg ville få smagt. Jeg har hørt afghanske vuggeviser, som Meena har sunget for Marlena, og jeg har set, hvordan afghanske piger ser ud, når de er klædt på til fest. Jeg har set, hvordan deres familiefester foregår og set hvilken form for TV, man ser i Afghanistan.

Og så har jeg lært, hvad gæstfrihed er, for når jeg kommer, er jeg ikke i tvivl om, at jeg er velkommen.

Positiv integration- hvordan?

"Det danske sprog er svært", fortæller Kirsten Povlsen, afdelingsleder i Bjerringbro kommunes arbejdsmarkedsafdeling. Så snart indvanderne kan det danske sprog, har langt de fleste mulighed for at komme i arbejde.

Virksomhederne i Bjerringbro Kommune er gode til at tage flygtninge i arbejde. Børge Jacobsen i Hjorthede, Grundfos og Arla Food er nogle af de firmaer, der har været gode til at tage dem ind og sætte dem i arbejde. Når de blot kan forstå sikkerhedsinstrukserne og har nået et rimeligt fagligt niveau er der gode muligheder for dem.

Der er også folk, som arbejder ved kommunen, i kantine og rengøringsenheden, men ellers er det mest landbrug og industri flygtninge og indvandrere får job indenfor. Kommunen forsøger at finde jobs, som interesserer indvanderne, og deres ønsker vil så vidt muligt blive opfyldt.

Gode jobmuligheder

"Udlændingene skal ikke kun nøjes med de jobs, vi danskere ikke vil have. De skal have samme muligheder, som vi har", siger Kirsten. Arbejdsløshed er ikke et stort problem i

Bjerringbro Kommune. Man har dog en lille gruppe, som pga. sygdom eller sproglige problemer ikke kan komme i arbejde. Et større problem er de kvinder, som, når de kommer til Danmark, får børn med efterfølgende barselsorlov. Det sinker dem i deres integration.

Samarbejde mellem institutioner

"Der er ikke så mange sociale problemer, men mere kulturelle problemer med de fremmede. Nogle har været udsat for dramatiske oplevelser. Nogle af disse forældre har svært ved at få deres børn i skole, og hverdagen er mere skemalagt, end de er vant til fra deres hjemlande", fortæller Kirsten. Det er svært at finde ud af, hvorfor nogle familier reagerer anderledes end andre, når der stilles krav til dem. Er der familiemæssige problemer, kan der ydes speciel bistand, eks. vis via Bjerringbro Kommunes familieafdeling. Her udover kan der være brug for et tæt samarbejde med skoler, sundhedsplejersker og læger.

De flygtninge, som kommer her til, får oplysninger fra kommunen om forskellige fritidsmuligheder, der er i Bjerringbro kommune.

Bjerringbro Kommune modtager i 2006 seks nye flygtninge. Hvornår vides endnu ikke.

Integration af flygtninge og indvandrere på Grundfos

Grundfos har siden foråret 2002 integreret flygtninge/indvandrere. Integrationen foregår igennem et særligt projekt, der er en del af Grundfos' sociale engagement vedr. udsatte grupper i lokalsamfundet.

Sprogundervisning

Målgruppen er flygtninge/indvandrere på integrationsydelse, starthjælp eller kontanthjælp. Deltagerne får sprogundervisning på Grundfos hver dag i fire timer og praktisk arbejde resten af dagen.

Sprogskolen i Viborg har sprog lærerne placeret på Grundfos. Der er indrettet et teorilokale, hvor de basale sproglige færdigheder læres.

Sproglæreren følger den enkelte deltager i praktikperioderne i produktionen, hvor en stor del af den vigtige kommunikationstræning foregår.

Sprogundervisningen er delt i to

niveauer, hvor det ene er for sprogligt svage deltagere, og det andet er for sprogligt stærke deltagere. En sprogtest afgør, hvor den enkelte indplaceres.

Forløb og beskæftigelse

Praktikken foregår i basisværkstedet eller i en produktionsgruppe, hvor der er tilknyttet en mentor. Mentor sørger for, at den enkelte flygtning/indvandrer bliver integreret både socialt og arbejdsmæssigt i afdelingerne.

Ud fra aftalte mål og delmål vil den enkelte flygtning/indvandrer gennemføre integrationsprocessen. Tiden gennem forløbet er individuelt tilpasset.

Efter endt deltagelse i forløbet udsendes deltagerne til ordinært beskæftigelse på Grundfos eller i en anden virksomhed.

Tak til alle medvirkende!

Dansk Røde Kors

 JYSKE BANK

Gør en forskel

GRUNDFOS

Produceret af

GRUNDFOS Management A/S

Corporate Branding

Poul Due Jensens Vej 7

8850 Bjerringbro

Tlf.: +45 87 50 14 00

www.grundfos.com